

fig, efter at have gennemgaaet det andet Thing, kan bygges nogen god Lov om det tidnævnte enkelte Tilfælde; men jeg skal gjerne være med til at forsøge paa, om dette kan skee. — Men hvis det ikke kan lade sig gjøre, lad os saa forkaste Lovforslaget, og lad ikke vor Stemmegivning bestemmes af to Momenter, der underliden faae en uberettiget Indflydelse. Lad den for det Første ikke bestemmes af en vis Træthed, saaledes at dette Thing, saa at sige, bliver gjort mørt og slaar Noget af i sin Overbeviisning, fordi det i det Hele er enkelte af dets Medlemmers Ønske at blive frie for denne, som de sige, kjedsommelige Sag. Disse lægger jeg desto mere paa Hjerte, at de ikke maae sige, at det er en lille og upraktisk Sag; thi det er vel en Sag af ikke umiddelbar stor praktisk Betydning i Diebliffet, men dog af den største praktiske Conseqvents for Fremtiden. Men Thinget lade dernæst heller ikke sin Stemmegivning bestemmes af saadanne politiske Hentydninger som dem, vi hørte fra det ærede Ste Medlem for 2den Kreds (Haffner). Lad os ved et Lovforslag som dette, der angaaer Kirken, og særligt ved et saa specielt Lovforslag, dog ikke spørge om de politiske Conseqventer. Dette minder mig imidlertid endnu om en Ting, som den ærede Kirke- og Underviisningsminister udtalte i forrige Møde. Iblandt de Momenter, som han fremførte, der skulde bevæge os til at afstille dette Lovforslag fra den almindelige Forhandling om de kirkelige Sager, og som havde bevæget ham til at forelægge det, var ogsaa Hensynet til, at den religiøse Gjæring, ikke skulde gribe forstyrrende og forvanskende over paa et andet Omraade. Jeg kunde ikke forstaae Andet, end at dette maatte være paa det politiske Omraade. Jeg troer imidlertid, at vi gjøre rigtigt i at kæmpe om Politik paa det politiske Omraade og at lade det Kirkelige blive udenfor Politiken, men ogsaa det Politiske udenfor det Kirkelige. Jeg troer, at vi skulle veie Lovforslaget efter dets eget Indhold. Jeg troer, at der kan være Sympathier tilstede, der kunne udspringe fra en berettiget Grund, hvad enten Sympathierne nu gjælde den tidnævnte enkelte Mand og enkelte Menighed, eller de gjælde en almindelig Frihedsstræben; men jeg troer tillige, at disse Sympathier ere uberetti-

gede, naar de forlange, at vi skulle vedtage dette Lovforslag trods dets Mangler og trods dets Ubetydelighed, blot fordi der egentlig derved ønskes frembragt en større aandelig Virksomhed i Kirken, og det uden Hensyn til de Farer, som det vil føre med sig for vore kirkelige Forhold i Almindelighed. — Jeg vil altsaa ikke være imod, at man forsøger at bringe et andet Lovforslag ud af det foreliggende, skjøndt jeg ikke troer, at det indeholder nogen Spire dertil; men jeg vil derimod være imod Lovforslaget, som det nu er i dets væsentlige Træk, og det aldeles bestemt.

Sale: Den ærede Taler, som nu satte sig, httrede Tvivl, om der var nogen paa-trængende Nødvendighed for Loven. Han sagde, at Loven egentlig deelte sig i to Dele; den første var det, der angik Nazarethmenigheden, og dertil havde man saa føiet nogle almindelige Bestemmelser af mere indgribende Betydning. Jeg troer ikke, at den ærede Taler vilde have udtalt sig saaledes, dersom det havde staaet klart for ham, hvorledes denne Sags Gang har været i Rigsdagen, at denne Sags Historie nemlig ikke begynder efter Nazarethmenighedens Dannelselse, men at den har en lang, tidligere Historie. Det var allerede under Sognebaandsløsningslovens Behandling, at det saavel i denne Sal som i Folkethinget blev udtalt, at Loven paa mange Steder vilde være en Illusion, naar man ikke tillige fik den Ret, som dette Lovforslag agter at give, at det vilde være en Illusion, at man kunde the til en anden Præst, jaafremt man ikke havde Tilbælselse til, naar der ikke i hele Omegnen var en Sognepræst, til hvem man kunde slutte sig, da at samle sig i en Menighed under en selvvalgt Præst, som havde de Betingelser, som Kirken krævede for en Præstis Ordination og Indsættelse. Jeg troer, det havde været godt, om man havde erindret det, thi jeg troer, at derved tillige et andet Spørgsmaal tilbeels vilde være besvaret, nemlig Spørgsmaalet om Trangen til denne Lov. Jeg udtalte dette i det andet Thing, og jeg udtalte det, fordi jeg i mange Aar havde levet i en Egn, hvor jeg havde savnet en saadan Lov, og hvor jeg vidste, at jeg ikke stod ene med denne Følelse,